

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Skyggebilleder

Citation: Andersen, H. C.: "Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831", i Andersen, H. C.: *Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831*, udg. af Johan de Mylius, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, 1986, s. 97. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen01val-shoot-idm139649682055760/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831

Bjergskrenterne, stode mig som Nisser, der havde mistet deres Liv i det stærke Sollys.

Ved Slotet i *Pillnitz*, den sachsiske Konges Sommer-Residents, stege vi i Land; den hele Bygning seer saa chinesisk ud, som om den hørte hjemme paa et Par Thekopper, og ikke i den smukke, tydske Bjergnatur. En Spisesal gaaer igjennem den hele Hovedbygning, Loftet hæver sig i en Kuppel, der hviler paa 20 fritstaaende Søiler, og de hvide Arabesker paa de lysblaae Vægge, giver det Hele et lyst og venligt Anstrøg. Staaer man ellers midt i Slotsgaarden, hvor man har de fire Palladser for sig, med deres chinesiske Kobbertage, da behøver man ikke megen Phantasie for at tænke sig i *Tschung-ting-fu* eller ved Bredden af *Jangtsjekiang*. Fra et af Vinduerne saae jeg et fedt, rundt Ansigt titte ud med en lang Tobakspibe, og det bares mig for, som han maatte høre til Dynastiet *Zing*. De andre Reisende fandt ellers, at det var et smukt Slot, og jeg fandt det samme, thi saa stort et Stykke chinesisk Legetoi havde jeg endnu aldrig seet; jeg blev ogsaa ganske poetisk derved og sang i et væk:

Kang-Hi, Hoangho, Kong-Fut-Tsee
Qvang-tschew, Mandsju, Makao-The.

Om det er godt chinesisk skal jeg ikke kunde sige, men det sidste haver man da directe fra *China*.

Vor Vei gik nu gennem en venlig lille Landsby, ud i den deilige, frie Natur; snart nærmede vi os »*Liebethaler Grund*»; en herlig, lang Fjelddal! oven over, paa begge Sider, ere Marker og Enge, men man drømmer ikke derom. Gule og graae Steenmasser, hvor Krattet voxer omkring, reise sig paa begge Sider, Floden *Wesenitz* strømmer her igjennem. Arbeidsfolk brøde Sandsteen i Fjeldet, den store Steenblok hang over deres Hoved og truede med at styrte ned paa dem. Man havde sagt os, at vi skulde følge Gangstien ligefrem, for at komme til *Lohmen*, men vi toge fejl; alt som vi gik blev Dalen mere og mere saever, Fjeldvæggene rykkede nærmere sammen, vi kunde kun gaae een ad Gangen paa den snevre Sti, der snart gik over nedfaldne Klippestykker, snart ind mellem Rørene, der voxte paa Flodbredden. Kun enkelte Solstraaler faldt ned imellem Klipperne, der saaledes stode halv i dæmret, halv i en stærk Belysning; en underlig Stilhed hvilede over det Hele, der greb mig i Sjælens Inderste; de bleve ogsaa